

Què en serà de l'ERA?

L'any 2009 ens ha portat un munt de novetats dignes de fer-ne esment. Tantes que una llista d'aquestes repartiria avorriments i badalls a tort i a dret. Multitud són els aspectes destacables però només un ha de ser el tema a tractar. El nou model de festa major, la primera pedra de la biblioteca o la moratòria de la poca entesa entre polítics serien uns bons temes però hi ha una pregunta que em balla al cap i comença a provocar migranya: El 2010 inaugurarà una nova ERA?

Tots sabem el que ha fet l'ERA, l'Empenta Ronçanenca per l'Autodeterminació: l'entitat ha fet possible el referèndum que el passat 13 de desembre va convidar als santaeulaliencs a les urnes. No debatrem aquí els resultats obtinguts, la participació aconseguida o la transcendència de l'acte. Els fets bé criden a una anàlisi però les persones, l'ERA, en mereix un de propi i exclusiu.

L'Empenta Ronçanenca per l'Autodeterminació, com tot en aquesta vida, neix d'un intercanvi de comentaris i opinions al forn de pa, a la merceria o al carrer. L'entitat esdevé de la unió de diversos individus que, gens sorprenentment, veuen que estan d'acord en unes qüestions concretes i creuen que han d'actuar al respecte. Aquest grup d'individus fa en primer lloc una crida a més individus i els nous, al seu temps, també expandeixen la voluntat d'acció. Sigui com sigui, un dia, fa mesos, es reuneixen varies persones de diverses tendències polítiques i diferents estrats socials i posen en comú els seus neguits. Tal i com ja sabien abans de seure i parlar-ne, estan disposats a actuar per fer front a la situació que els neguiteja. És aquí, estimat lector, que tenim el primer punt àlgid de l'ERA: Gent diversa (i remarquem l'adjectiu diversa, que fa referència a procedència econòmica, política, social, etc) es posa d'acord per canviar quelcom. Quants anys fa que els nostres ulls no veien un fet similar? A tot plegat cal afegir que entre aquesta gent diversa hi ha nova gent diversa. No només són la diversa gent de sempre, hi ha nous subjectes en acció, persones que han sortit de casa, s'han acostat a la reunió i ben alt han confirmat el seu enteniment i les seves mans com a eines disponibles. Això és sens dubte, un punt a tenir en compte i un aspecte a ser admirat.

Així neix l'ERA i amb ella la multitud d'actes realitzats per a informar al santaeulalienc i donar suport a la consulta que es realitzarà. Els integrants de l'entitat treballen de valent per a dur-los a terme. També aquells que havien

oblidat paraules com l'associacionisme, el col·laboracionisme o fins i tot el treball no remunerat s'arremanguen per treballar en una direcció. Què hi ha a l'ERA que dona combustible al moviment social? Quatre són els possibles motius pels que l'entitat assoleix ràpidament el rècord de mobilitzats:

1. Treballa sobre un tema d'actualitat.
2. Remou un foc que a tot català fa anys que el crema.
3. Es presenta com a porta a un canvi històric.
4. Té data límit.

Tots volem ser part de portades i telenotícies, tots estem cremats de la situació actual de Catalunya, tots volem formar part de la història i tots volem saber que a partir d'una data determinada (l'endemà de la consulta) estarem lliures de compromisos i a punt per fer de nou el que ens roti. No ens enganyem; potser en un altre ordre però és així.

Sigui com sigui l'individu s'activa i gracies a ell es pot dur a terme l'objectiu. Les reunions i activitats el fan sentir-se útil, el fan trencar la rutina, el fan retrobar-se amb aquelles converses que el van estimular anys enrere, el fan adonar-se que no està sol, el fan sentir-se realitzat. El fan feliç.

És llavors quan arriba el segon punt àlgid de l'Empenta Ronçanenca per l'Autodeterminació. L'entitat ja havia aconseguit la seva primera medalla amb la varietat dels seus components però n'aconsegueix la segona quan es converteix en eina pedagògica. Si segons el diccionari l'educació és ciència i art, l'ERA és un artista i un científic d'excel·lent. Gràcies a l'entitat tots els santaeulaliencs (vinculats o no al col·lectiu) hem pogut comprovar que quan la gent s'uneix i suma esforços és capaç de moure muntanyes. Muntanyes tant altes com els 1070 individus que varen anar a votar.

I les muntanyes –degut a la seva condició de metàfora– poden convertir-se en l'Himalaya. És llavors quan sorgeix la pregunta que dóna títol a aquestes ratlles: què en serà de l'ERA? Amb una mica de sort de l'Empenta en quedaran persones que, ja activades, es veuran en cor de dur a terme altres actes a favor de la comunitat. I sobretot, amb sort o sense, de l'ERA en quedarà un poble conscient del seu poder social.

A l'ERA, gràcies de debò.

Eduard Sola i Guerrero